

Een wereldprimeur of de zoveelste bevestiging van mannelijke seksuele rechten?

Een “wereldprimeur”! De internationale pers barst van enthousiasme over een nieuwe Belgische wet. Sinds 1 december 2024 kunnen “sekswerkers” namelijk arbeidscontracten tekenen. Hoewel het de intentie was om misbruik in te perken en een kader te bieden voor deze “activiteit” moet worden toegejuicht, is het moeilijk om deze wet te onderschrijven wanneer het gaat om het witwassen van een activiteit die gebaseerd is op de seksuele slavernij van vrouwen.

De pooier wordt zo een erkende bedrijfsleider en “sekswerk” een legitieme baan, net zoals er kappers of loodgieters zijn. Voor de Belgische vereniging isala, gesterkt door haar jarenlange ervaring op het terrein, verhult de schijn een duidelijke stap terug voor de rechten van de vrouw: het legitimeren van hun seksuele uitbuiting door “klanten” en pooiers, zonder een einde te maken aan het geweld dat inherent is aan dit erkende “beroep”.

Negen verenigingen uit het middenveld, waaronder isala, hebben actie ondernomen en een verzoekschrift ingediend bij het Belgisch Grondwettelijk Hof om de wet te vernietigen. Een noodzakelijke stap om het echte debat over deze wetgeving op gang te brengen.

De voorwaarden van dit “beroep” zijn zo onaanvaardbaar dat het contract doorspekt is met uitzonderingen. Iemand die dit contract tekent, kan in theorie op elk moment een “klant” weigeren of de seksuele activiteit stopzetten. Je moet wel bijzonder naïef zijn inzake de werking van bordelen, waar de “klant” koning is en de pooier vaak betrokken is bij fraude en corruptie, om ook maar één seconde te geloven dat kwetsbare vrouwen, gewurgd door onzekerheid, op zouden kunnen komen voor hun arbeidsrechten! De “klant” ongenoegen bezorgen staat gelijk aan de “baas” ongenoegen bezorgen. Voor vrouwen in een dergelijke situatie is het gevaarlijk en soms zelfs dodelijk om dat te riskeren. Dat beseft de wetgever stiekem ook want de Belgische wet voorziet uitdrukkelijk in de installatie van “noodknoppen” waarmee de “werknemer” hulp kan invoeren...

Onder het mom van een genereus voorstel ten voordele van de betrokken personen, wordt de rode loper uitgerold voor de pooiers en mensenhandelaars. Want als er handel is, worden ze uitgenodigd om “vrijwilligers” te vinden, met alle middelen die nodig zijn, uit de onuitputtelijke stroom van buitenlandse vrouwen die zo goed als altijd te maken kregen met incest, verkrachting en geweld van allerlei aard. Pascale R., een overlevende van de prostitutie en activiste, is goed bekend met “*hun dwangmethoden: identiteitspapieren achterhouden, drugs, afranselingen, bedreigingen*” die gebruikt zullen blijven worden om mensen te dwingen contracten te tekenen. In Duitsland, een land dat heeft geprobeerd om van prostitutie een beroep te maken zoals een ander, is het fiasco overduidelijk. In een juridische omgeving die uitbuiters bevoordeelt, zijn er maar weinig “sekswerkers” die als zodanig bestempeld willen worden. De overgrote meerderheid blijft ondergronds en mensenhandelaren blijven hen

verhandelen als vee, waardoor het land “het bordeel van Europa” wordt. “*Op een dag zullen we ons schamen*”, kopte *Der Spiegel* in 2023.

Bovendien laat de Belgische wet één “detail” achterwege: de “klanten” van de prostituees, die zo getroost worden in hun eeuwige “mannelijk seksueel recht”, het fundament van het patriarchaat. De veelgeroemde “noodknoppen” zijn het bewijs dat het geweld dat ze plegen algemeen bekend is. Hoe kan men niet inzien welk onrecht deze “vergetelheid” betekent voor vrouwen in een tijd waarin de #MeToo-beweging, de veroordeling van seksuele intimidatie en de roep om mannelijke verantwoordelijkheid in de explosie van seksistisch en seksueel geweld luider dan ooit klinkt? Terwijl in het Mazan-proces de mannen die er alles aan zouden doen om vrouwen seksueel uit te buiten zonder enige vorm van verantwoordelijkheidszin of morele wroeging werden bekritiseerd, beschouwen we het schijnbaar niet als een probleem om hen aan te moedigen om in de prostitutie de onechte toestemming van een vrouw af te kopen... Bovendien, als reageren op seksuele intimidatie een professionele dienst wordt, kun je je voorstellen welke prijs alle werkende vrouwen gaan moeten betalen. Hoe zullen ze aangifte durven doen van handelingen die door de maatschappij als legitiem worden erkend?

Zoals CAP International het stelt: “De nieuwe Belgische wet legitimeert slechts een systeem dat patriarchale, racistische en klassenonderdrukking bestendig. Het beitelst de vermarkting van de meest gemarginaliseerde vrouwen in steen en versterkt de macht van pooiers en 'klanten'.” Voor isala “eisen deze vrouwen geen arbeidscontract, maar steun om hen te helpen op de lange termijn uit de prostitutie te raken”.

Vandaag de dag komen internationale teksten overeen over de dringende noodzaak om degenen die een systeem voeden dat gebaseerd is op geweld en mensenhandel, te ontmoedigen en zelfs te straffen. Dit was de keuze die Frankrijk in 2016 maakte, met een beschermende en progressieve afschaffingswet... wanneer deze effectief zal worden toegepast. Het heeft zich gericht op het ondersteunen van mensen die uit de prostitutie willen stappen - de overgrote meerderheid van de betrokkenen - door het creëren van door de staat gefinancierde trajecten om hen een uitweg te bieden. Met onder andere toegang tot een verblijfsvergunning, huisvesting, sociale steun, opleiding en financiële hulp, terwijl tegelijkertijd mannen worden gestraft die een systeem van seksistisch en seksueel geweld voeden dat de maatschappij niet langer wil. Zweden, een echte pionier van deze aanpak, voert sinds 1999 een gelijkaardige wet uit, die niet alleen heeft geleid tot een vermindering van de vraag naar commerciële seksuele handelingen, maar ook tot een gedrags- en mentaliteitsverandering. België zou er goed aan doen dit progressieve voorbeeld te volgen...

Contactpersoon: Mireia Crespo, directeur van isala vzw, direction@isalaasbl.be, 0471 74 15 03